

MOBBING INTITUCIONAL

No vull dir que les institucions pateixin mobbing, no. Em refereixo al mobbing que pateixen moltes persones per algunes institucions, que depenen de l'Administració, a causa de la seva malaltia.

Els malalts de Síndrome de Fatiga Crònica (SFC) pateixen MOBBING.

Quan van al metge, al seu metge de família, explicant el que els hi passa des de fa algun temps, i que pensaven que seria passatger, però que fins ara no hi troben remei, els hi diu –el metge- (si tenen sort) molt paternalment: “Estàs stressat/da, pren-te uns dies de descans”.

Quan la persona torna, al cap d'uns dies, i diu que, a pesar del repòs, es troba igual, el metge –un pel més inquiet- li diu: “el que passa es que estàs angoixat/da perquè no vas a treballar, estàs de baixa i tu sempre has estat una persona molt treballadora i responsable. Pren-te aquestes pastilles que t'aniran be:

Alprazolam...”

El pacient/a torna a casa inquiet/a perquè el que li ha dit el metge no es el que ell/a nota. Però si aquest metge tant amable i que el/la tracte tant be i que li dona la baixa sense que li ho demani, li diu que això es angoixa... potser té raó...? Comença el Mobbing...

Passen els dies, i amb l'Alprazolam, la persona, a més de la fatiga nota un mal estar al seu cos que tampoc sap explicar: La boca seca, malt gust, tristor per a tot plegat. Abans estava cansada (la persona) però no trista.

Torna al metge i li explica. I, el pare-metge li diu: “Mira, hauràs d'acceptar que has iniciat un procés depressiu. No et “preocupis” (això es un acte terrorista: “no et preocupis” a qui ho està passant canutes!), ...li passa a molta gent alguna vegada a la vida i cada cop més; son els temps que vivim... Pren-te aquesta medicació –li explica cóm- i, si d'aquí a tres setmanes, no estàs millor, vens i t'envio al especialista. Aprofites per fer-te aquestes proves: analítiques, radiografies”(Si tot es normal ja has begut oli).

El malalt/a torna a casa, però ara sí que està angoixat/da!! Cóm pot ser que em digui que tinc una depressió si jo hi vaig anar només perquè estava molt i molt cansat/da? Jo tinc ganes de fer coses, de sortir, de passar-m'ho be..., però no tinc forces... el meu cos no segueix els meus desitjos, les meves inquietuds. Em noto com de plastilina, les cames em pesen quilos i els braços... uff! M'hauré de tallar els cabells el cero... perquè no tinc forces per rentar-me el cap... No em puc aixecar del llit i després al sofà i, tot i així em sento cansat/da igual.

Aquesta situació d'incomprensió m'està fent sentir molt malament; però no per el que el metge pensa. Menys mal que no es d'aquells metges que t'engega, m'escolta. Pot ser que sigui jo culpable per no saber explicar-li be... Segur que la culpa es meva! Si li expliqués be m'entendria i no em diria el que em diu...? Potser les pastilles faran el miracle i podré tornar a fer la meva vida, tan de bo!! Encara que jo no tinc cap depre... Potser també serveixen per altres coses aquestes pastilles...? Passen tres setmanes i el pacient/a torna al metge. Ara molt més fotut/da. Ara sí que ja no sap que li passa... Plora d'impotència: "Doctor, estic molt pitjor, a més de la fatiga, ara ja no sé què es el que tinc..."

"Tranquil/la, (terrorisme en el seu sentit més subtil) t'envio al especialista i veuràs com en una mica més de temps estaràs treballant com abans" Però el malalt/a, ja no te ni forces per replicar: "Doctor... i la fatiga?, a on tinc la meva energia...?"

"No et preocupis" (ostres! Em diu que no em preocupi...?)... estàs passant una mala època. Tot s'arreglarà" (menys mal...)

El malat/a fa tot el que li diuen i cada vegada te més clar que tot ha estat culpa seva. Si no hagués fet aquell esforç amb el treball..., i a més treballava moltes més hores per cobrar hores extres... i, a més... Però això ho fa molta gent i no li passa el mateix que a mi... Es que m'he tornat un/a gandul/a, una mentider/a...? Què passarà a casa meva? L'envolta un gran sentiment de culpabilitat a causa de la incomprensió dels professionals. Per la falta de coneixements, segurament, o de temps per escoltar al malalt...?

Pensa en la sort que té de anar amb un metge tant bo, menys mal! Perquè hi ha gent, que li explica, que tenen un metge que, a més de mal carat, dona la sensació de que els tracta de ganduls. Quina sort que tinc!!

Per part de l'empresa, cap problema, també son molt comprensius. Treballa a la pública. Li diuen "tranquil/la" (no serà per receptes de tranquil·litat!) Ja han posat una suplència, no cal que es preocupi, no hi ha pressa... Quina sort. Hi ha gent que, a més, l'empresa, la Mútua de l'empresa (l'empresa es renta les mans...), li està fent la vida impossible.

He conegut a una persona que li passa el mateix que a mi!! Increïble!! I com que es autònoma, ha hagut de tancar la botiga i cobra una misèria quan està de baixa (com si no hagués treballat hores i hores a la seva vida per tirar el negoci endavant). Té por d'haver de vendre el negoci.

M'ha parlat de que hi ha una associació de malalts, que li sembla, els hi passa el mateix que a mi i a ella.

He anat a l'associació i m'han dit que hi ha metges, a Barcelona, que son experts en malalts que, en principi, pel que explico, els hi passa el mateix. Son internistes.

M'han explicat tot el que he de fer perquè em visitin. Li explico al metge què ha de fer per enviar-m'hi. Encara que amb desconfiança, ho fa. A psiquiatria no han trobat res especial i està ben perdut.

Continuo prenent un munt de pastilles que no se per què les prenc, doncs cada vegada estic pitjor; encara que em diuen que faig molt bona cara i, els companys del treball envegen la meva situació de llargues vacances...!! Que ells també estan cansats i han de continuar com si res. Cóm els hi puc explicar que jo voldria estar com ells...? Que jo, abans, també havia estat cansat/da però que això es molt diferent?

Cada vegada em truca'n menys els companys i els amics es cansa'n de veure'm cansat/da. La meva família no entén res, estan preocupats, ho noto, però també noto que no entenen res. Per què m'ha de passar a mi? Per què...?

He anat al metge de Barcelona, però pagant. A la SS hi ha una espera de 18 mesos. Tot hi així estic apuntat/da. Aguantaré aquesta situació 18 mesos més?

Però el que no puc entendre es que només pugui estar de baixa 18 mesos... com si les malalties tinguessin data de caducitat... I, què faré quan faci tots aquets mesos que estic de baixa?

El metge de Barcelona m'ha dit que tinc una malaltia crònica que se'n diu Síndrome de Fatiga Crònica. No m'agrada gens aquest nom. Ara que ja se que el que em passa a mi també li passa a força gent, sembla que m'han tret un pes de sobre. Però ara en tinc un altra... Què faré quan no em vulguin donar més la baixa? Com no es produeixi un miracle...

He aconseguit treure'm un pes de sobre. No eren invencions meves. Jo no en sóc culpable, ni gandul/a, ni mentider/a. Pateixo una malaltia real.

Però ara comença un altre gran problema... Be, el primer... Quan he comunicat a la meva família i amics el nom de la meva malaltia, m'han contestat, rient, que ells també estan cansats, que segurament tenen el mateix que jo. Veuen que no puc fer tot el que fan ells, per què em contesten això si saben que no estic com ells? Ara ja no se què em contestarà el meu metge, el de família, quan li porti el informe del metge de Barcelona. Potser em digui el mateix que l'altre gent...? Es que no trobaré mai la pau? Ja m'han dit que no tornaré a trobar

l'energia, la força en el meu cos; la capacitat mental que he perdut: llegir i recordar, veure una pel·lícula i recordar-la, el nom dels autors, ser capaç de concentrar-me en tot el que faig. Tot plegat requereix un gran esforç que no aconsegueixo... No entenc tot aquest canvi en el meu organisme.

Sembla que hi te que veure un virus...? que el sistema immunològic i el neurològic i, també el endocrí, hi estan implicats. Però encara els científics de tot el món, no s'han posat d'acord. S'ha d'investigar molt. Si això ho entengués el meu metge...

I si no em volen pagar més quan hagin passat els 18 mesos? Què passarà a la meva família? Ens haurem de vendre el pis! Marxar a algun altra lloc. Tots ho hauran de pagar.

No entenc com es una malaltia que té un nom, que saben que es crònica i et deixen abandonat. Què no he treballat tota la vida? Ho he escollit jo?

Ja m'han dit a l'associació que vagi a un advocat, que el necessitaré. Es fa difícil d'entendre tot plegat... Per què un advocat? A tots els malalts els hi passa igual? Aquesta es la Seguretat Social que tenim al nostre País? Pensava que això només passava als EEUU!!

Diuen que, abans, em cridaran d'un lloc que es diu ICAM, que es un tribunal metge que avaluarà el què em passa. Els hi dic que així rai, cap problema, que ja ho veuran. Que ja llegiran els informes dels metges i també del metge del hospital que treballo. Tots diuen que no puc continuar treballant. Que la malaltia m'invalida per a qualsevol feina. Però, l'associació, que ja coneix molts de casos, diuen que aquest tribunal es com el tribunal de la Inquisició. Que els hauré de denunciar perquè no em creuran, ni a mi, ni els informes dels metges.

Amb lo malament que em trobo, cóm podré afrontar tot plegat? I anar amunt i avall... si no tinc forces per vestir-me! Cóm m'ho faré? Si dura gaire temps, penso que no seré capaç. Que m'agafarà una depre important. No em sento forta per el que m'espera...

M'estan fent més proves per demostrar que no tinc forces i que el meu "coco" no es capaç de concentrar-se per fer una cosa com abans. Però no existeix cap prova per demostrar que tinc la malaltia de la SFC! Això es injust.

Necessito anar a un psicòleg perquè m'ajudi a aguantar tot aquest volcà que tinc dins meu.

Estic perden totalment la memòria; em passen un munt de coses, al meu cos, que no se el per què. Sempre estic com si tingués la grip.

Quan xerro, al poc rato em roda el cap i agafo mal de coll. No puc conduir i caminar amb seguretat. Tinc infeccions i mal de cap. Dormiria tot el dia i això que ja no prenc cap d'aquelles pastilles que prenia al principi. Ara prenc moltes pastilles per a millorar tots el símptomes que pateixo.

Fa uns dies vaig rebre la comunicació del ICAM per anar-hi i, diuen, valorar la meva malaltia...

He anat al ICAM! Menys mal que ja m'ho havien explicat! Jo encara pensava que hi trobaria alguna solució... Però m'he sentit tant malament... Em mirava com si fos un/a delinqüent. M'ha dit que això no existeix, que el més probable es que m'enviïn a treballar, que es el que necessito... No entenen res! Tant de bo pogués fer-ho!! No se cóm explicar-ho: em sento com un naufrag.

Era una persona molt seriosa (de la cara) que s'ha limitat a fer-me un parell de preguntes (crec que tenia tots els meus papers però sembla que no havia llegit res?) i a dir-me que ja rebria la resposta per correu. L'advocat em va dir que quan rebés els papers, els hi enviés. Diuen que ara comença el compte enrere. Dormo tot el dia, però a la nit no puc dormir. Quan em poso al llit només li dono voltes a tot plegat... Encara no se cóm ho aguanto... Torno a sentir remordiments i sentir-me culpable per a tot plegat. Es com una roda que no para... Estic com flotant... Necessito parlar amb algú que em pugui entendre... Em vull morir... L'ICAM es una institució satèl·lit de la SS. Es com una arma de destrucció massiva.

Fa mal sense fer soroll, el millor gos del seu amo; fa la feina bruta de l'Administració. Potser ho paga el just pel pecador. Potser si, que hi ha gent que busca excuses per no treballar...? Però no es el meu cas.

El que no entenc es que el Departament de Salut hagi parlat públicament d'aquesta malaltia, inclòs s'hagi posat alguna medalla i després ens tractin d'aquesta manera. Jo confiava amb els meus governants, amb el meu país. He sabut que hi ha molts malalts de SFC a tot el món i que pràcticament, a tot arreu, es troben amb els mateixos problemes que nosaltres. A Ontàrio (Canadà) potser que sigui dels pocs països que està reconeguda. Es una CCAA com Catalunya. Allà, ja respecten més els Drets Humans. Quan arribarà aquí?

El MOBBING professional està penalitzat per la justícia. Què passa amb el MOBBING que patim alguns malalts a causa de les Institucions??

Serà la nostra següent tasca... Esperem que el Tribunal dels Drets Humans castigui aquestes continuades pràctiques de MOBBING INSTITUCIONAL.

(m. carme llauger, diplomada en infermeria, malalta per la SFC i fundadora-presidenta de l'Associació Gironina Síndrome de Fatiga Crònica (AGSFC) Novembre, 2006)